**2-24079048-12-2-18072024-1**
**Dosarul nr. 2-9555/24**

***H O T Ă R Â R E***
***În numele Legii***

**18 noiembrie 2025** **mun. Chişinău**

Judecătoria Chișinău, sediul Centru
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecător – Olga Boțan
grefier – Cristina Delinschi,

*cu participarea reclamantului, a pârâtului şi a reprezentantului pârâtului,*

a examinat în şedinţa de judecată publică pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Ostalep Valeriu împotriva lui Mocanu Sergiu cu privire la dezmințirea informației defăimătoare, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

***a constatat :***

**Argumentele participanților la proces:**

La 17 iulie 2024 a fost înregistrată cererea de chemare în judecată depusă de Ostalep Valeriu împotriva lui Mocanu Sergiu cu privire la dezmințirea informației defăimătoare, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a invocat că, la 5 iunie 2024, pe platforma Youtube, pe canalul Bandstage a fost difuzată emisiunea: Sergiu Mocanu - munca de pilot, războiul din 92', Partidul „Republica Unirii” și Prezidențiala 2024.

Indică reclamantul că, emisiunea pînă la data depunerii acțiunii în instanță, a fost vizualizată de 1800 oameni.

Relatează reclamantul că, în cadrul acestei emisiuni, începând cu min 40.32, Sergiu Mocanu a făcut următoarele declarații: „Profilul lui (face referință la reclamantul Valeriu Ostalep) este rus. El este rus ca mentalitate. Plus eu cred că Ostalep este agent de influență a Federației Ruse. Eu cred că el este membru marcant a ceea ce numim noi coloana a cincea. El are directive, el are o linie pe care merge. Ostalep acționează după o fișă de post. Omul știe exact ce are de făcut, știe exact cum sa-i beleasc la creier pe moldoveni. Îl cunosc pe cel care i-a fost patronul lui, care a ajuns Ministrul Apărării, Ambasador în Polonia, a fost sub acoperire. Deci oamenii aștia, lucrează în celule, ei lucrează în interesele altui stat. Omul ăsta (se referă la reclamantul Valeriu Ostalep) nu lucrează pentru Republica Moldova. Profilul de oameni cum este Ostalep lucrau pentru Uniunea Sovietică, Ostalep se pretează la profilul Interfrontului, ei au reușit sa facă o contrarevoluție, cu ofițeri FSB, care au stat la Ambasada Rusiei, și au dat ordine cum să fie scris în Constituția RM. Eu cred că rușii din Moldova, alții decît cei cu fișa de post, ca Ostalep, se vor integra mai ușor”.

Reclamantul susține că, pârâtul Sergiu Mocanu declară, în emisiunea vizualizată de mii de oameni că reclamantul Valeriu Ostalep este agent de influență a Federației Ruse, membru

marcant al coloanei a 5-cea, că ar avea directive, că lucrează în interesul altui stat, ca ar fi avut patron care ar fi lucrat sub acoperire.

Indică reclamantul că aceste declarații fără nici o dovadă, care nu pot exista apriori, sunt mincinoase, făcute cu scopul de a-l discredita și calomnia, deoarece reclamantul nu a săvârșit niciodată nici o acțiune din cele enumerate mai sus.

Notează reclamantul că nu a avut patron Ministru al Apărării, cu atât mai mult care ar fi lucrat sub acoperire. Mai mult decât atât, nu a figurat niciodată în nici un dosar penal legat de așa subiecte.

Potrivit art. 15 alin. (1) din Legea nr. 64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare, persoana care se consideră defăimată poate solicita, prin cerere prealabilă, autorului informației și/sau persoanei juridice care a răspândit-o rectificarea sau dezmințirea informației defăimătoare, acordarea dreptului la implică sau exprimarea scuzelor și compensarea prejudiciului cauzat. În caz de deces al persoanei defăimate, cererea prealabilă se depune de către persoana interesată.

Indică reclamantul că prin cererea prealabilă din 25.06.2024 a solicitat pârâtului Mocanu Sergiu dezmințirea informației și repararea prejudiciului moral în mărime de 50000 lei. La 15 iulie 2024 ÎS „Poșta Moldovei" a restituit scrisoarea ca nereclamată.

Menționează reclamantul că, potrivit art. 16 a Legii nr. 64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare, cererea prealabilă se examinează în termen de 5 zile de către autorul informației și, după caz, de către persoana juridică ce a răspîndit această informație. Dacă se constată că informația la care se referă cererea prealabilă este falsă sau nu se bazează pe un substrat factologic suficient, persoana juridică ce a răspîndit informația sau autorul informației satisface cererea prealabilă, fiind obligat să efectueze, după caz, rectificarea sau dezmințirea informației defăimătoare, acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor și compensarea, la cerere, a prejudiciilor cauzate. Rectificarea sau dezmințirea informației, acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor se efectuează în termen de 15 zile de la data examinării cererii prealabile, iar dacă informația a fost răspîndită de mass-media și publicația sau emisiunea care a răspîndit această informație apare mai rar decît o dată la 15 zile; în următorul număr sau emisiune. Plata compensațiilor în temeiul cererii prealabile se efectuează în termen de 15 zile de la data examinării cererii prealabile sau într-un alt termen convenit de părți. În cazul refuzului de a satisface, integral sau parțial, cererea prealabilă, persoana lezată poate depune cerere de chemare în judecată.

Astfel, indică reclamantul, procedura prealabilă a fost respectată.

Face trimitere reclamantul la prevederile art. 7 alin. (1) al Legii cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, conform căruia, orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnității și reputației sale profesionale lezate prin răspîndirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient său prin injurie.

Potrivit Legii cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, defăimare-răspîndire a informației false care lezează onoarea, demnitatea și/sau reputația profesională a persoanei; răspîndire a informației — proces de transmitere a informației către alte persoane (cel puțin către o persoană, exceptînd persoana lezată); scuze - declarație prin care persoana își exprimă regretul pentru injurie sau pentru informații despre viața privată și de familie; reputația profesională reprezintă reflectarea calităților profesionale ale persoanei în conștiința socială, însoțită de aprecierea pozitivă a societății; răspunderea juridică pentru răspîndirea relatărilor false ou privire la fapte se poate exercita prin două mijloace: rectificarea sau dezmințirea informației; repararea prejudiciului moral și material cauzat.

Mai indică reclamantul că, răspunderea juridică va fi dispusă doar în cazul în care informația răspândită cumulează toate cele trei condiții enumerate în alin.(2) al art.7 din Legea cu privire la libertatea de exprimare, și anume: dacă informația este falsă, este defăimătoare și permite identificarea persoanei vizate de informație.

Cu referire la art. 3 din Legea nr. 64 din 23.04.2010, menționează reclamantul că, orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a comunica fapte și idei. (2) Libertatea de exprimare protejează atît conținutul, cît și forma informației exprimate inclusiv a informației care ofensează, șochează sau deranjează. (3) Exercitarea libertății de exprimare poate fi supusă unor restrângeri prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, pentru a apăra ordinea și a preveni infracțiunile, pentru a proteja sănătatea și morala, reputația sau drepturile altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Reclamantul mai indică și art. 7 din Lege care prevede că orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnității și reputației sale profesionale lezate prin răspândirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie. Persoana lezată prin răspîndirea unor relatări cu privire la fapte poate fi restabilită în drepturi dacă informația cumulează următoarele condiții: a) este falsă; b) este defăimătoare; c) permite identificarea persoanei vizate de informație. Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin. (2) poate solicita rectificarea sau dezmințirea informației, precum și repararea prejudiciului moral și material cauzat.

Atrage atenția reclamantul că libertatea de exprimare este garantată de art. 10 din Convenție în termenii următori: 1. Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. 2. Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Menționează reclamantul prevederile art. 2036 alin.(1) Cod civil, conform cărora, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri.

Conform art. 2037 alin.(1) Cod civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luînd în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrîngerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate.

Prejudiciul cauzat prin fapte licite sau fără vinovăție se repară numai în cazurile expres prevăzute de lege. O altă persoană decât autorul prejudiciului este obligată să repare prejudiciul numai in cazurile expres prevăzute de lege. Temeiul răspunderii delictuale este componența delictului civil. Componența delictului civil constituie o totalitate de elemente esențiale

formulate de legiuitor ca necesare și suficiente pentru angajarea răspunderii delictuale și anume: fapta ilicită, autorul faptei ilicite, vinovăția, prejudiciul și raportul cauzal dintre faptă și prejudiciu. Lipsa uneia dintre condiții exclude răspunderea delictuală.

Reclamantul indică că, potrivit pct.9 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova Cu privire la practica aplicării de către instanțele de judecată a unor prevederi ale Legii cu privire la libertatea de exprimare nr. 7 din 24.12.2012, articolul 7 din Legea cu privire la libertatea de exprimare, are o denumire asemănătoare cu cea a art. 16 din Codul civil și urmărește scopul de a nuanța și a detalia prevederile acestuia. Aliniatul (1) al articolului 7 din această lege clarifică sfera de aplicare a lui, și anume că, orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnității și reputației sale profesionale lezate prin răspîndirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie. Instanțele judecătorești urmează să dea o apreciere corectă noțiunilor de onoare, demnitate și reputație profesională. Onoarea reprezintă aprecierea pozitivă care i reflectă calitatea persoanei în conștiința socială. Demnitatea reprezintă autoaprecierea persoanei întemeiată pe aprecierea societății. Reputația profesională reprezintă reflectarea calităților profesionale ale persoanei în conștiința socială, însoțită de aprecierea pozitivă a societății. Deosebirea dintre "onoare" și "demnitate" constă în faptul că onoarea este o trăsătură socială obiectivă, iar la demnitate se studiază momentul subiectiv, autoaprecierea.

Reclamantul Ostalep Valeriu indică faptul că nu are calitatea de persoană publică ce activează în structurile statale ale Republicii Moldova, și nici în ultimii 15 ani nu a avut un asemenea statut. Reieșind din faptul că reclamantul Ostalep Valeriu nu a deținut și nu deține funcții publice sau politice în stat, orice critică adusă activității extra statale ale acestuia cade sub incidența dreptului la respectarea vieții private garantat de art.8 al Convenției CtEDO. Astfel, una din limitările art. 10 al Convenției CtEDO este dreptul la respectarea vieții private garantat de art.8 al Convenției CtEDO.

Face trimitere reclamantul și la dreptul la protecția reputației care este un drept protejat de art. 8 din Convenție ca parte a dreptului la respectarea vieții private [Axei Springer AG împotriva Germaniei (MC), pct. 83; Chauvy și alții împotriva Franței, pct. 70; Pfeifer împotriva Austriei, pct. 35; Petrina împotriva României, pct. 28; Polanco Torres și Movilla Polanco împotriva Spaniei, pct. 40]. Pentru ca art. 8 să fie aplicabil, atacul asupra reputației unei persoane trebuie să atingă un anumit nivel de gravitate și să aducă atingere exercitării de către o persoană a dreptului la respectarea vieții sale private [Axei Springer AG împotriva Germaniei (MC), pct. 83; Bedat împotriva Elveției (MC), pct. 72; Medzlis Islamske Zajednice Brcko și alții împotriva Bosniei și Herțegovinei (MC), pct. 76; Denisov împotriva Ucrainei (MC), pct. 112]. Această cerință se referă atât la reputația socială, cât și la cea profesională (idem). Trebuie să existe, de asemenea, o legătură suficientă între reclamant și pretinsa atingere adusă asupra reputației (Putistin împotriva Ucrainei, pct. 40).

Notează reclamantul că, în cauzele care privesc acuzații de comportament infracțional, Curtea a luat în considerare, de asemenea, faptul că, în temeiul art. 6 § 2 din Convenție, persoanele particulare beneficiază prezumția de nevinovăție până la dovedirea vinovăției (Jishkariani împotriva Georgiei, pct. 41). Curtea nu a constatat încălcarea art. 8 într-o cauză care a avut ca obiect o înregistrare audiovideo, care a fost difuzată parțial fără consimțământul persoanei în cauză, întrucât, printre altele, reportajul respectiv nu îl critica pe reclamant personal, ci mai degrabă denunța practicile comerciale dintr-un anumit sector (Haldimann și alții împotriva Elveției, pct. 52). În schimb, un reportaj televizat, care îl descria pe reclamant ca fiind „un vânzător de religie străin" a constituit o încălcare a art. 8 (Bremner împotriva Turciei, pct. 72 și

84). Curtea a luat în considerare, de asemenea, celebritatea reclamantului la momentul pretinselor declarații calomniatoare, limitele unei critici acceptabile fiind mai largi în privința persoanelor publice decât în privința cetățenilor obișnuiți, precum și subiectul declarațiilor (Jishkariani împotriva Georgiei).

Reclamantul menționează că, Convenția nu poate fi interpretată în sensul ca persoanele fizice să tolereze acuzații de săvârșirea unor infracțiuni, acuzații ce le sunt aduse public de către funcționari guvernamentali, de la care opinia publică se așteaptă să dețină informații verificabile cu privire la acuzațiile respective, fără ca astfel de declarații să fie susținute de fapte (idem, pct. 59-62).

În cauza Egill Einarsson împotriva Islandei, reclamantul, o personalitate cunoscută în Islanda a făcut obiectul unui comentariu ofensator pe Instagram, o aplicație online de partajare de fotografii, în care acesta a fost numit „violator", însoțit de o fotografie a acestuia. Curtea a hotărât că un comentariu de acest tip poate să constituie o ingerință în viața privată a reclamantului, în măsura în care acesta atinge un anumit grad de gravitate (pct. 52).

Mai indică reclamantul că, Curtea a subliniat că art. 8 trebuia să fie interpretat în sensul că persoanele publice, chiar și în cazul în care au stârnit o dezbatere aprinsă, prin comportamentul lor și prin comentariile lor publice, nu ar trebui să tolereze acuzațiile publice privind fapte penale săvârșite cu violență, fără ca astfel de declarații să fie susținute de fapte (pct. 52).

Face trimitere reclamantul și la cauza Tamiz împotriva Regatului Unit (dec.), unde Curtea s-a pronunțat cu privire la domeniul de aplicare al dreptului la respectarea vieții private, protejat de art. 8, în raport cu libertatea de exprimare garantată de art. 10 furnizorilor de servicii ale societății informaționale, cum ar fi Google Inc. (pct. 83- 84). Curtea a constatat că statul în cauză dispunea de o marjă largă de apreciere și a subliniat rolul important pe care îl au astfel de furnizori de servicii în mediul Online, și anume de a facilita accesului la informații și dezbateri pe multiple teme politice, sociale și culturale (pct. 90).

În ceea ce privește comentariile postate pe un blog de către terți, Curtea a subliniat că art. 8 impune statelor contractante obligația pozitivă de a asigura protecția eficientă a dreptului la respectarea reputației persoanelor aflate sub jurisdicția lor [Pihl împotriva Suediei (dec.), pct. 28]. În cauza Egill Einarsson împotriva Islandei (nr. 2), instanțele naționale au declarat nule și neavenite afirmațiile calomnioase postate pe Facebook, dar, având în vedere circumstanțele cauzei, au refuzat să acorde reclamantului despăgubiri sau rambursarea cheltuielilor de judecată, în opinia Curții, decizia de a nu acorda despăgubiri nu constituie, în sine, o încălcare a art. 8. Printre alți factori, faptul că declarațiile au fost publicate sub formă de comentarii pe o pagină de Facebook, printre alte sute sau mii de comentarii, și faptul că acestea au fost șterse de către autorul lor de îndată ce reclamantul a solicitat acest lucru, au fost luate în considerare atunci când s-a examinat dacă dreptul la reputație al reclamantului a fost protejat suficient (pct. 38-39).

Mai indică reclamantul că în contextul litigiilor de muncă, Denisov împotriva Ucrainei (MC) stabilește principiile existente fundamentale ale jurisprudenței cu privire la „reputația socială și profesională" (pct. 115-117; a se vedea supra, „Activități profesionale sau comerciale"). Art. 8 nu poate fi invocat pentru a contesta o prejudiciere a reputației care este consecința previzibilă a propriilor acțiuni. În cauza Gillberg împotriva Suediei (MC), pct. 67, reclamantul a susținut că respectiva sa condamnare penală i-a afectat exercitarea dreptului la respectarea „Vieții private", prejudiciind onoarea și reputația acestuia. Totuși, acest raționament nu a fost admis de Curte [a se vedea, de asemenea, inter alia, Sidabras și Dziautas împotriva Lituaniei, pct. 49; Mikolajovă împotriva Slovaciei, pct. 57; Medzlis Islamske Zajednice Brcko și

alții împotriva Bosniei și Herțegovinei (MC), pct. 76]. O condamnare penală în sine nu constituie o ingerință în dreptul la respectarea „vieții private”; același lucru se poate spune și despre alte fapte ilicite care atrag măsuri de răspundere legală cu efecte previzibile negative asupra „vieții private” [Denisov împotriva Ucrainei (MC), pct. 98]. Din contra, în Vincent Del Campo împotriva Spaniei, reclamantul nu a fost parte la procedură, nu a avut cunoștință de ea și nici nu a fost citat în instanță. Cu toate acestea, judecata în procedura respectivă s-a referit la el și la hărțuirea pretins comisă de reclamant. Curtea a reținut că acest lucru nu poate fi considerat o consecință previzibilă a acțiunii sale și nu poate fi susținut de motive întemeiate. Prin urmare, ingerința a fost disproporționată (pct. 39-42 și 48-56).

***Solicită :***

1. Constatarea ca fiind defăimătoare a informației care vizează reclamantul Ostalep Valeriu, răspândite de Mocanu Sergiu la 5 iunie 2024, prin intermediul platformei Youtube, pe canalul Bandstage, emisiunea: Sergiu Mocanu - munca de pilot, războiul din 92’, Partidul „Republica Unirii” și Prezidențiala 2024.

2. Obligarea pârâtului Mocanu Sergiu de a cere scuze față de reclamantul Ostalep Valeriu și de a dezminți informațiile defăimătoare răspândite prin intermediul înregistrării video difuzate la 5 iunie 2024, pe platforma Youtube, pe canalul Bandstage emisiunea: Sergiu Mocanu - munca de pilot, războiul din 92’, Partidul „Republica Unirii” și Prezidențiala 2024, prin următoarele afirmații: „Profilul lui (face referință la reclamantul Valeriu Ostalep) este rus. El este rus ca mentalitate. Plus eu cred că Ostalep este agent de influență a Federației Ruse. Eu cred că el este membru marcant a ceea ce numim noi coloana a cincea. El are directive, el are o linie pe care merge. Ostalep acționează după o fișă de post. Omul știe exact ce are de făcut, știe exact cum sa-i beleasc㠄 la creier pe moldoveni. Îl cunosc pe cel care i-a fost patronul lui, care a ajuns Ministrul Apărării, Ambasador în Polonia, a fost sub acoperire. Deci oamenii aștia, lucrează în celule, ei lucrează în interesele altui stat. Omul ăsta (se referă la reclamantul Valeriu Ostalep) nu lucrează pentru Republica Moldova. Profilul de oameni cum este Ostalep lucrau pentru Uniunea Sovietică, Ostalep se pretează la profilul Interfrontului, ei au reușit sa facă o contrarevoluție, cu ofițeri FSB, care au stat la Ambasada Rusiei, și au dat ordine cum sa fie scris în Constituția RM. Eu cred că rușii din Moldova, alții decît cei cu fișa de post, ca Ostalep, se vor integra mai ușor”.

3. Obligarea pârâtului Sergiu Mocanu de a dezminți această informație fie în cadrul unui video aparte pe canalul Bandstage, fie prin înregistrarea unui video separat, în care Sergiu Mocanu va repeta afirmațiile făcute în emisiunea de pe canalul Bandstage, menționate mai sus, în pct. 3, și le va declara mincinoase, însoțite de scuzele de rigoare și va amplasa video pe pagina proprie din Youtube. De asemenea, Sergiu Mocanu să fie obligat să nu șteargă acest video cu dezmințire, atât timp cat va fi accesibilă emisiunea de pe canalul Bandstage, în cadrul căreia a făcut aceste declarații mincinoase.

4. Încasarea din contul pârâtului Mocanu Sergiu în beneficiul reclamantului Ostalep Valeriu a prejudiciului moral în sumă de 50 000 (cincizeci mii) lei pentru faptele defăimare expuse în prezenta acțiune civilă.

5. Încasarea cheltuielilor de judecată.

În ședința de judecată reclamantul Ostalep Valeriu s-a prezentat, a susținut cererea de chemare în judecată, a solicitat admiterea acesteia integral.

Pârâtul Mocanu Sergiu și reprezentantul acestuia, avocatul Pruteanu Natalia, s-au prezentat, nu au recunoscut cererea de chemare în judecată, au solicitat respingerea acesteia integral.

**Aprecierea instanței:**

***Audiind reclamantul, pârâtul și reprezentantul acestuia, examinând materialele cauzei, raportându-le per ansamblu prevederilor legale pertinente speței, instanța de judecată ajunge la concluzia că, cererea de chemare în judecată înaintată de Ostalep Valeriu este întemeiată și urmează a fi admisă parțial, din următoarele considerente.***

Conform art.5 din Codul de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-și apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile și interesele legitime.

În acord cu art.27 alin.(1) din Codul de procedură civilă, disponibilitatea în drepturi se afirmă în posibilitatea participanților la proces, în primul rând a părților, de a dispune liber de dreptul subiectiv material sau de interesul legitim supus judecății, precum și de a dispune de drepturile procedurale, de a alege modalitatea și mijloacele procedurale de apărare.

În conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale, dacă legea nu dispune altfel.

Totodată conform prevederilor art.122 alin. (1) din Codul de procedură civilă circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace probante nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace.

În conformitate cu art. 121 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului, iar conform prevederilor art. 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Conform art.240 alin.(1) și (3) Cod de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii. Instanța judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant.

Articolul 10 din CEDO garantează că, orice persoană are dreptul la libertate de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și libertatea de a primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să supună societățile de radiodifuziune, cinematografie sau televiziune unui regim de autorizare. Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, a moralei, a reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea informațiilor confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Conform art. 10 din CEDO se protejează nu numai conținutul informațiilor și ideilor, ci și forma în care acestea sunt exprimate a se vedea cauza (Nikula vs Finlanda, 2002).

Deopotrivă, libertatea de exprimare este consfințită și de art. 10 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, care în § 1 statuează că orice persoană are dreptul la libertate de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și

libertatea de a primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să supună societățile de radiodifuziune, cinematografie sau televiziune unui regim de autorizare.

Dreptul la libertatea de exprimare reprezintă unul dintre pilonii de bază ai unei societăți democratice, una dintre condițiile de bază pentru progresul și dezvoltarea oricărei persoane. Astfel, art. 10 din Convenție se aplică nu doar în cazul „informațiilor" sau „ideilor" inofensive, care sunt percepute favorabil sau care atrag indiferență, ci și în cazul informațiilor și ideilor care șochează, deranjează sau ofensează statul sau o parte din populație. Acestea sunt cerințele pluralismului, ale toleranței și ale gândirii libere, fără de care nu poate exista o „societate democratică". Aceasta înseamnă că orice „formalitate", „condiție", „restricție" sau „penalitate" impusă în această privință trebuie să fie proporțională cu scopul legitim urmărit (cauza Handyside v. Regatul Unit, hotărârea din 7/12/1976, § 49).

În accepțiunea art. 32 alin. (1) și (2) din Constituția Republicii Moldova, oricărui cetățean îi este garantată libertatea gândirii, a opiniei, precum și libertatea exprimării în public prin cuvânt, imagine sau prin alt mijloc posibil. Libertatea exprimării nu poate prejudicia onoarea, demnitatea sau dreptul altei persoane la viziune proprie.

Conform art.43 alin.(1) din Cod Civil, în condițiile legii, orice persoană fizică are dreptul la viață, la sănătate, la integritate fizică și psihică, la libera exprimare, la nume, la onoare, demnitate și reputație profesională, la propria imagine, la respectarea vieții intime, familiale și private, la protecția datelor cu caracter personal, la respectarea memoriei și corpului său după deces, precum și la alte asemenea drepturi recunoscute de lege.

În temeiul art. 47 alin. (1) din Cod Civil, nu constituie o încălcare a dreptului la viață privată atingerile care sînt permise de lege sau de tratatele internaționale privitoare la drepturile omului la care Republica Moldova este parte.

Art.1 alin. (1) a Legii cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, stabilește că prezenta lege are scopul de a garanta exercitarea dreptului la libera exprimare, precum şi un echilibru între asigurarea dreptului la libera exprimare şi apărarea onoarei, demnităţii, reputaţiei profesionale şi vieţii private şi de familie ale persoanei.

Potrivit art. 2 din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, termenii și expresiile utilizate în prezenta lege au următoarele semnificații:

defăimare – răspîndire a informaţiei false care lezează onoarea, demnitatea şi/sau reputaţia profesională a persoanei;

răspîndire a informaţiei – proces de transmitere a informaţiei către alte persoane (cel puţin către o persoană, exceptînd persoana lezată);

informaţie – orice expunere de fapt, opinie sau idee sub formă de text, sunet şi/sau imagine;

fapt – eveniment, proces sau fenomen care a avut sau are loc în condiţii concrete de loc şi timp şi a cărui veridicitate poate fi dovedită;

judecată de valoare – opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea faţă de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit;

judecată de valoare fără substrat factologic suficient – judecată de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată pînă la falsitate;

injurie – exprimare verbală, scrisă sau nonverbală care ofensează intenţionat persoana şi care contravine normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică;

cenzură – denaturare nejustificată a materialului jurnalistic sau interzicere nejustificată de a răspîndi anumite informaţii de către conducerea mass-mediei; orice manifestare a autorităţilor publice sau a persoanelor care exercită funcţii publice de ingerinţă în activitatea editorială a mass-mediei sau a angajaţilor acesteia ori de împiedicare a tirajării sau a răspîndirii informaţiei;

informaţie despre viaţa privată şi de familie – orice informaţie, inclusiv imagine, privind viaţa familială, viaţa la domiciliu, corespondenţa şi conţinutul ei, sănătatea şi defectele fizice, orientarea şi viaţa sexuală, precum şi comportamentul persoanei, în condiţiile în care persoana contează, în mod rezonabil, pe intimitate;

interes public – interes al societăţii (şi nu simpla curiozitate a indivizilor) faţă de evenimentele ce ţin de exercitarea puterii publice într-un stat democratic sau faţă de alte probleme care, în mod normal, trezesc interesul societăţii sau al unei părţi a ei;

persoană care exercită funcţii publice – persoană fizică care exercită atribuţiile puterii publice (executive, legislative ori judecătoreşti) sau persoană juridică ce prestează servicii de utilitate publică, sau persoană fizică care administrează persoana juridică ce prestează servicii de utilitate publică ori subdiviziuni ale acesteia;

persoană publică – persoană care exercită funcţii publice sau o altă persoană care, datorită statutului, poziţiei sociale sau altor circumstanţe, trezeşte interesul public;

document al autorităţii publice – act emis de o autoritate publică sau de o persoană care exercită atribuţiile puterii publice;

comunicat al autorităţii publice – relatare făcută publică de o autoritate publică sau, în numele acesteia, de o persoană care exercită atribuţiile puterii publice;

mass-media – mijloc de informare în masă, tipărit sau electronic, precum şi jurnalistul;

investigaţie jurnalistică – cercetare rezonabilă a faptelor de către mass-media pentru realizarea unui material jurnalistic;

rectificare – corectare benevolă, din proprie iniţiativă sau la cerere, a faptelor care au fost prezentate greşit;

dezminţire – infirmare a relatărilor defăimătoare cu privire la fapte care nu corespund realităţii;

replică – răspuns al persoanei lezate la opiniile exprimate într-un material răspîndit de mass-media;

scuze – declaraţie prin care persoana îşi exprimă regretul pentru injurie sau pentru informaţii despre viaţa privată şi de familie;

discurs care incită la ură – orice formă de exprimare care provoacă, propagă, promovează sau justifică ura rasială, xenofobia, antisemitismul sau alte forme de ură fondate pe intoleranţă.

În conformitate cu art. 3 alin. (1) - (3) ale Legii cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi şi de a comunica fapte şi idei. Libertatea de exprimare protejează atît conţinutul, cît şi forma informaţiei exprimate, inclusiv a informaţiei care ofensează, şochează sau deranjează. Exercitarea libertăţii de exprimare poate fi supusă unor restrîngeri prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică pentru securitatea naţională, integritatea teritorială sau siguranţa publică, pentru a apăra ordinea şi a preveni infracţiunile, pentru a proteja sănătatea şi morala, reputaţia sau drepturile altora, pentru a împiedica divulgarea de informaţii confidenţiale sau pentru a garanta autoritatea şi imparţialitatea puterii judecătoreşti.

Reieșind din prevederile legale elucidate supra, instanța de judecată determină că libertatea la exprimare cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a comunica fapte și idei.

Se înțelege că onoarea este un sentiment complex, determinat de percepția pe care fiecare persoană o are despre demnitatea sa, în timp ce reputația înseamnă felul în care o persoană este considerată în societate și este dobândită prin modul exemplar în care persoana se comportă în societate.

Exercitarea libertății de exprimare poate fi supusă unor restrângeri prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, pentru a apăra ordinea și a preveni infracțiunile, pentru a proteja sănătatea și morala, reputația sau drepturile altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Analizând cerințele reclamantului Ostalep Valeriu expuse în cererea de chemare în judecată, instanța constată că acestea sunt întemeiate și urmează a fi admise, pentru următoarele circumstanțe.

Conform art. 43 alin. (1) Cod Civil, în condițiile legii, orice persoană fizică are dreptul la viață, la sănătate, la integritate fizică și psihică, la libera exprimare, la nume, la onoare, demnitate și reputație profesională, la propria imagine, la respectarea vieții intime, familiale și private, la protecția datelor cu caracter personal, la respectarea memoriei și corpului său după deces, precum și la alte asemenea drepturi recunoscute de lege.

În interpretarea corectă a normelor legale enunțate, se înțelege că onoarea este un sentiment complex, determinat de percepţia pe care fiecare persoană o are despre demnitatea sa, în timp ce reputaţia înseamnă felul în care o persoană este considerată în societate și este dobândită prin modul exemplar în care persoana se comportă în societate.

Orice persoană are dreptul la respectul onoarei, demnității și reputației sale profesionale. Orice persoană este în drept să ceară dezmințirea informației ce îi lezează onoarea, demnitatea sau reputația profesională dacă cel care a răspândit-o nu dovedește că ea corespunde realității.

În același timp, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, libertatea expresiei, așa cum este garantată în Articolul 10 § 1, constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice și una dintre condițiile de bază pentru progresul acesteia (Lingens v. Austria, 8 iulie 1986, § 41, seria A, nr. 103), iar prin Legea nr. 64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare, (în continuare Lege), a fost instituit mecanismul la nivel național prin care se garantează, exercitarea dreptului la libera exprimare, precum și un echilibru între asigurarea dreptului la libera exprimare și apărarea onoarei, demnității, reputației profesionale și vieții private și de familie ale persoanei.

În același timp, libertatea de exprimare este consfințită și de articolul 10 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, care în § 1 statuează că orice persoană are dreptul la libertate de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și libertatea de a primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să supună societățile de radiodifuziune, cinematografie sau televiziune unui regim de autorizare.

Dreptul la libertatea de exprimare reprezintă unul dintre pilonii de bază ai unei societăți democratice, una dintre condițiile de bază pentru progresul și dezvoltarea oricărei persoane.

Astfel, articolul 10 din Convenție se aplică nu doar în cazul „informațiilor” sau „ideilor” inofensive, care sunt percepute favorabil sau care atrag indiferență, ci și în cazul informațiilor și ideilor care șochează, deranjează sau ofensează statul sau o parte din populație. Acestea sunt cerințele pluralismului, ale toleranței și ale gândirii libere (broadmindedness), fără de care nu poate exista o „societate democratică”. Aceasta înseamnă că orice „formalitate”, „condiție”,

„restricție” sau „penalitate” impusă în această privință trebuie să fie proporțională cu scopul legitim urmărit (cauza Handyside v. Regatul Unit, hotărârea din 7/12/1976, § 49).

În cauza Sokolowski v. Polonia, hotărârea din 29/03/2005, § 44, Curtea a subliniat că fiecare persoană decide modalitatea în care își exprimă gândurile în vederea atingerii scopurilor urmărite, deoarece art. 10 din Convenție protejează atât manifestarea, cât și transmiterea și recepționarea mesajului respectiv. Continuând șirul logic al ipotezei descrise, instanța de judecată învederează că art. 10 din Convenție oferă o protecție largă presei, care acoperă și măsurile provizorii de a înceta, chiar și temporar, publicarea materialelor jurnalistice.

Reputația profesională reprezintă reflectarea calităților profesionale ale persoanei în conștiința socială, însoțită de aprecierea pozitivă a societății. Respectiv, orice atingere adusă demnității și reputației persoanei, o expune pe aceasta excluderii într-o măsură mai mare sau mai mică din sfera relațiilor sociale, iar lezarea onoarei presupune că persoana simte schimbarea opiniei societății despre sine.

Potrivit art. 7 din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei sale profesionale lezate prin răspîndirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie. Persoana lezată prin răspîndirea unor relatări cu privire la fapte poate fi restabilită în drepturi dacă informaţia cumulează următoarele condiţii: a) este falsă; b) este defăimătoare; c) permite identificarea persoanei vizate de informaţie. Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin. (2) poate solicita rectificarea sau dezminţirea informaţiei, precum şi repararea prejudiciului moral şi material cauzat. Persoana lezată prin răspîndirea unor judecăţi de valoare poate fi restabilită în drepturi dacă judecăţile de valoare cumulează următoarele condiţii: a) nu se bazează pe un substrat factologic suficient; b) au un caracter defăimător; c) permit identificarea persoanei vizate de informaţie. Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin. (4) poate solicita rectificarea sau dezminţirea informaţiei, sau publicarea unei replici, precum şi repararea prejudiciului moral şi material cauzat. Se consideră injurie exprimarea care cumulează următoarele condiţii: a) exprimarea intenţionată verbală, scrisă sau nonverbală nu corespunde normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică; b) permite identificarea persoanei vizate. Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin. (6) poate solicita exprimarea scuzelor şi repararea prejudiciului moral şi material cauzat. Nimeni nu poate fi tras la răspundere pentru stilul umoristic şi satiric dacă prin folosirea acestuia nu se induce în eroare publicul în privinţa faptelor.

Instanța remarcă că, scopul Legii nr. 64 din 23.04.2010 privind libertate de exprimare, constă, *inter alia*, și în a garanta exercitarea dreptului la libera exprimare, precum și un echilibru între asigurarea dreptului la libera exprimare și apărarea onoarei, demnității, reputației profesionale ale persoanei.

Iar, în conformitate cu dispozițiile art. 24 alin.(1) din Legea nr.64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare, reclamantul trebuie să dovedească următoarele: a) pîrîtul a răspîndit informaţia; b) informaţia îl vizează şi este defăimătoare; c) informaţia constituie o relatare cu privire la fapte şi este în esenţă falsă; sau d) judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient; e) existenţa şi cuantumul prejudiciului cauzat.

La fel, în practica sa, CtEDO a făcut distincție între declarațiile de fapt și judecățile de valoare. Existența faptelor poate fi demonstrată, în timp ce adevărul judecăților de valoare nu este susceptibil probațiunii. Cerința de a dovedi adevărul unei judecăți de valoare este imposibil de îndeplinit și încalcă însăși libertatea de opinie, care este o parte fundamentală a dreptului garantat de articolul 10 (cauza Jerusalem v. Austria, nr. 26958/95, § 42, ECHR 2001- II). Totuși,

chiar atunci când o declarație constituie o judecată de valoare, proporționalitatea unei ingerințe poate depinde de faptul dacă există un substrat factologic suficient pentru declarația contestată, deoarece chiar și o judecată de valoare fără nici un substrat factologic care s-o susțină poate fi excesivă (cauza De Haes and Gijsels v. Belgium, § 47; Oberschlick v. Austria nr. 2).

Așadar, reieșind din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la libertatea de exprimare raportată la dreptul la respectarea propriei imagini, demnități, reputații profesionale, instanța de judecată reține că urmează a fi stabilit: 1) dacă declarațiile respective ale pârâtului constituie fapte (afirmații) sau judecăți de valoare; 2) în cazul în care declarațiile respective au constituit judecăți de valoare dacă acestea au avut un substrat factologic suficient. Anume în aceste circumstanțe va fi posibil de stabilit dacă a fost respectat un just echilibru între drepturile participanților și dacă, la caz, o eventuală restrângere a dreptului la exprimare a pârâtului este necesară într-o societate democratică (fiind prezente condițiile de prevedere de lege a constrângerii și scopul legitim).

În acest sens, instanța de judecată menționează că la judecarea acestor categorii de litigii, instanțele de judecată trebuie să țină cont de specificul noțiunii de „judecată de valoare", care prezumă că persoana nu poartă răspundere pentru părerea expusă în privința unor evenimente, circumstanțe etc., veridicitatea cărora este imposibil de a se demonstra. Respectiv urmează a face o distincție clară între fapte și judecăți de valoare.

Conform art. 2 din Legea cu privire la libertatea de exprimare, judecata de valoare este definită ca o opinie, un comentariu, o teorie sau o idee care reflectă atitudinea față de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit. Judecată de valoare fără substrat factologic suficient reprezintă judecată de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată până la falsitate. Cerința de a dovedi veridicitatea judecăților de valoare este imposibil de a fi îndeplinită, deoarece adevărul afirmațiilor ce constituie judecăți de valoare nu poate fi dovedit, iar invocarea probei veritații în acest caz ar constitui o încălcare a libertății de exprimare, parte fundamentală a dreptului asigurat de art. 10 din Convenția Europeană (pct. 61 din Hotărârea CEDO din 21.12.2004 - cazul Busuioc c. Moldovei, cazul Jerusalem c. Austriei nr.26958/95, pct.42). Totodată, chiar și atunci când o declarație constituie o judecată de valoare, proporționalitatea unei imixtiuni poate depinde de faptul dacă există o bază faptică suficientă pentru declarația respectivă, deoarece chiar și o judecată de valoare, cu o bază faptică care s-o sprijine, poate fi excesivă (Hotărârea CEDO din 01.07.1997 pronunțată în cazul Obershlik c. Austriei).

Totodată, în litigiile din această categorie, urmează a se ține seama și de tonul echilibrat al informației difuzate în presă sau în altă modalitate, limbajul moderat utilizat, de convingerea că informația a fost difuzată cu bună-credință și în concordanță cu principiile jurnalismului ce implică responsabilități (Hotărârea CEDO din 23.10.2007, cazul Flux și Samson c. Moldovei; Hotărârea CEDO din 11.10.2005, cazul Savițchi c. Moldovei).

Caracterul defăimător al informației nu se prezumă. Acest fapt trebuie dovedit de reclamant conform prevederilor art. 24 alin. (1) lit. b) din Legea privind libertatea de exprimare.

De regulă, defăimătoare sunt considerate acele informații care relatează despre încălcarea legilor și a normelor de conviețuire (normele morale), și astfel fac ca persoana să fie condamnată moral de opinia publică sau de unii indivizi în particular. Legislatorul nu concretizează care sunt informațiile defăimătoare.

La determinarea caracterului defăimător al informației, urmează a se reține că unele informații pot fi calificate atât ca defăimătoare, cât și lipsite de acest caracter, în funcție de

modul de percepere, de aprecierea subiectivă, de situația concretă, de context, de persoanele în rândul cărora este răspândită informația.

„Defăimarea” este un fenomen relativ, stabilirea acesteia necesită o examinare minuțioasă, analiza riguroasă a argumentelor părților. În cazul existenței unor dubii rezonabile cu privire la caracterul defăimător al informației, situația se va interpreta împotriva restricționării libertății de exprimare conform art. 25 alin. (6) din Legea privind libertatea de exprimare.

În conformitate cu art.24, alin. (2) din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr.64 din 23.04.2010, pîrîtul trebuie să dovedească următoarele: a) informaţia nu este defăimătoare şi/sau nu îl vizează pe reclamant; b) informaţia constituie o judecată de valoare care se bazează pe un substrat factologic suficient; c) la momentul răspîndirii informaţiei, deşi a luat toate măsurile de diligenţă, nu putea şti că prin acţiunile sale contribuie la răspîndirea relatărilor false cu privire la fapte sau a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient; d) informaţia răspîndită este de interes public.

Potrivit art.2 din Legea cu privire la libertatea de exprimare, interesul public este definit ca fiind interes al societății față de evenimentele ce țin de exercitarea puterii publice într-un stat democratic sau față de alte probleme care, în mod normal, trezesc interesul societății sau al unei părți a ei.

În același timp, în corespundere cu art.6, alin. (2) din Legea nr.64 din 23.04.2010, apărarea onoarei, demnității sau reputației profesionale nu poate prevala asupra libertății publicului de a primi informații de interes public.

Potrivit art.25 alin. (2) din Legea nr.64 din 23.04.2010, orice dubiu rezonabil cu privire la acordarea statutului de interes public sau curiozitate se interpretează în folosul acordării statutului de interes public.

În corespundere cu art.240 alin. (3) CPC instanța judecătorească adoptă hotărîrea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant.

Din probatoriul administrat în speță instanța de judecată a stabilit că la data de 05 iunie 2024, pe platforma Youtube, pe canalul Bandstage a fost difuzată emisiunea: Sergiu Mocanu - munca de pilot, războiul din 92', Partidul „Republica Unirii” și Prezidențiala 2024.

După cum s-a constatat, în cadrul emisiunii menționate, începând cu min 40.32, Sergiu Mocanu a făcut următoarele declarații: „Profilul lui (face referință la reclamantul Valeriu Ostalep) este rus. El este rus ca mentalitate. Plus eu cred că Ostalep este agent de influență a Federației Ruse. Eu cred că el este membru marcant a ceea ce numim noi coloana a cincea. El are directive, el are o linie pe care merge. Ostalep acționează după o fișă de post. Omul știe exact ce are de făcut, știe exact cum sa-i belească la creier pe moldoveni. Îl cunosc pe cel care i-a fost patronul lui, care a ajuns Ministrul Apărării, Ambasador în Polonia, a fost sub acoperire. Deci oamenii aștia, lucrează în celule, ei lucrează în interesele altui stat. Omul ăsta (se referă la reclamantul Valeriu Ostalep) nu lucrează pentru Republica Moldova. Profilul de oameni cum este Ostalep lucrau pentru Uniunea Sovietică, Ostalep se pretează la profilul Interfrontului, ei au reușit sa facă o contrarevoluție, cu ofițeri FSB, care au stat la Ambasada Rusiei, și au dat ordine cum să fie scris în Constituția RM. Eu cred că rușii din Moldova, alții decît cei cu fișa de post, ca Ostalep, se vor integra mai ușor”.

Potrivit art. 16 alin. (1)-(3) din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, cererea prealabilă se examinează în termen de 5 zile de către autorul informaţiei şi, după caz, de către persoana juridică ce a răspîndit această informaţie. Dacă se constată că informaţia la care se referă cererea prealabilă este falsă sau nu se bazează pe un substrat factologic suficient, persoana juridică ce a răspîndit informaţia sau autorul informaţiei satisface

cererea prealabilă, fiind obligat să efectueze, după caz, rectificarea sau dezminţirea informaţiei defăimătoare, acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor şi compensarea, la cerere, a prejudiciilor cauzate. Rectificarea sau dezminţirea informaţiei, acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor se efectuează în termen de 15 zile de la data examinării cererii prealabile, iar dacă informaţia a fost răspîndită de mass-media şi publicaţia sau emisiunea care a răspândit această informaţie apare mai rar decît o dată la 15 zile, în următorul număr sau emisiune.

Pretinzând caracterul defăimător al informației postate, prin cererea prealabilă din 25 iunie 2024 reclamantul a solicitat pârâtului Mocanu Sergiu dezmințirea informației și repararea prejudiciului moral în mărime de 50000 lei (f.d.10-11).

La 15 iulie 2024 ÎS „Poșta Moldovei" a restituit scrisoarea ca nereclamată, fapt confirmat de copia plicului și adeverinței factorului poștal (f.d.12-13).

Astfel, instanța reține că, prin prisma art. 22 Cod Civil, reieșind din faptul că cererea prealabilă a fost predată la domiciliul pârâtului, se consideră că notificarea a ajuns la destinatar.

Conform art. 17 alin. (1) lit. b) din Legea cu privire la libertatea de exprimare, cererea de chemare în judecată cu privire la defăimare poate fi depusă în termen de 30 de zile. Acest termen curge de la: b) data expirării termenului pentru examinarea cererii prealabile.

Acțiunea a fost depusă la data de 17 iulie 2024, adică cu respectarea termenului de 30 de zile de la data expirării termenului pentru examinarea cererii prealabile, în vederea depunerii prezentei cereri de chemare în judecată.

Considerând că, pârâtul Mocanu Sergiu a răspândit în privința reclamantului informații defăimătoare, s-a adresat cu acțiune în judecată, prin care a solicitat: constatarea ca fiind defăimătoare a informației care vizează reclamantul Ostalep Valeriu, răspândite de Mocanu Sergiu la 5 iunie 2024, prin intermediul platformei Youtube, pe canalul Bandstage, emisiunea: Sergiu Mocanu - munca de pilot, războiul din 92', Partidul „Republica Unirii" și Prezidențiala 2024, cu obligarea pârâtului Mocanu Sergiu de a cere scuze față de reclamantul Ostalep Valeriu și de a dezminți informațiile defăimătoare răspândite, precum și să fie obligat pârâtul Sergiu Mocanu să nu șteargă acest video cu dezmințire, atât timp cat va fi accesibilă emisiunea de pe canalul Bandstage, în cadrul căreia a făcut declarații mincinoase, cu încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

Instanța învederează prevederile art. 24 alin. (1) din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, în corespundere cu care, reclamantul trebuie să dovedească următoarele: a) pârâtul a răspândit informaţia; b) informaţia îl vizează şi este defăimătoare; c) informaţia constituie o relatare cu privire la fapte şi este în esenţă falsă; sau d) judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient; e) existenţa şi cuantumul prejudiciului cauzat.

În virtutea alineatului (2) al aceluiaş articol, pârâtul trebuie să dovedească următoarele: a) informaţia nu este defăimătoare şi/sau nu îl vizează pe reclamant; b) informaţia constituie o judecată de valoare care se bazează pe un substrat factologic suficient; c) la momentul răspândirii informaţiei, deşi a luat toate măsurile de diligenţă, nu putea şti că prin acţiunile sale contribuie la răspândirea relatărilor false cu privire la fapte sau a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient; d) informaţia răspândită este de interes public.

În contextul prevederilor legale citate, reieșind din obiectul și temeiul acțiunii civile înaintate și limitele obiecțiilor pârâților, în esenţă, reclamantul trebuie să dovedească că pârâtul a răspândit informaţia defăimătoare în privința sa, informație care constituie o relatare cu privire la fapte ce nu corespund realității, iar pârâtul trebuia să dovedească că informaţiile respective corespund realității, eventual că, nu sunt defăimătoare.

Totodată, art. 25 din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010 prevede că, orice dubiu rezonabil cu privire la acordarea statutului de persoană privată sau publică se interpretează în favoarea acordării statutului de persoană publică. Orice dubiu rezonabil cu privire la acordarea statutului de interes public sau curiozitate se interpretează în folosul acordării statutului de interes public. Orice dubiu rezonabil cu privire la acordarea statutului de judecată de valoare sau relatare cu privire la fapte se interpretează în favoarea acordării statutului de judecată de valoare. Orice dubiu rezonabil cu privire la existenţa şi cuantumul prejudiciului moral se interpretează în favoarea acordării unei compensaţii de 1 leu. Orice dubiu rezonabil cu privire la buna-credinţă a persoanei care a efectuat o investigaţie jurnalistică se interpretează în favoarea bunei-credinţe. Orice alt dubiu care nu este demonstrat conform regulilor prescrise de lege se interpretează împotriva restricţionării libertăţii de exprimare.

Potrivit art. 10 din Convenție, libertatea de exprimare este însoțită de excepții care necesită o interpretare strictă, iar nevoia de a o restrânge trebuie să fie stabilită în mod convingător (Stoll împotriva Elveției (MC), pct. 101, și amintită în hotărârile Morice împotriva Franței (MC), pct. 124 și Pentikäinen împotriva Finlandei (MC), pct. 87).

În același context, instanţa constată că, informația adusă publicului larg, este una care permite identificarea persoanei, la caz, identificarea reclamantului.

Prin acțiunea depusă reclamantul a argumentat caracterul defăimător al celor declarațiilor pârâtului, indicând că, nu a săvârșit nici o acțiune din cele enumerate de pârât, nu a avut patron Ministrul Apărării, nu a figurat niciodată în dosar penal legat de subiectele discutate de pârât.

Analizând materialul probatoriu anexat la actele cauzei, cât și explicațiile date de părți, instanța de judecată apreciază că, informația adusă publicului larg la 05 iunie 2024 prin intermediul platformei Youtube, pe canalul Bandstage, emisiunea: Sergiu Mocanu - munca de pilot, războiul din 92', Partidul ”Republica Unirii” și Prezidențiala 2024, de către partea pârâtă, cu referire la persoana reclamantului, este defăimătoare, în situația în care reclamantul a argumentat aceste elemente, însă pârâtul nu a prezentat instanței probe, ce ar demonstra că, informațiile sale cu privire la activitatea reclamantului, este veridică și nu este defăimătoare.

În atare circumstanţe, instanţa de judecată apreciază că pârâtul, nu și-a îndeplinit obligațiile legale de probațiune, în condiţiile în care, în temeiul art. 24 alin.(2) lit.a) din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, anume pârâtul trebuie să dovedească că, informaţia nu este falsă și defăimătoare, precum şi/sau că, nu îl vizează pe reclamant.

Mai mult, instanța de judecată notează că, informațiile răspândite nu pot fi considerate judecăți de valoare, întrucât nu redau o opinie, comentariu, teorie, idee, dar reprezintă o expunere cu privire la anumite fapte concrete ce ar fi avut loc și anume comiterea de infracțiuni și alte acțiuni ilegale.

Instanţa de judecată relevă că, obligaţia de a dovedi că informaţia constituie o judecată de valoare care se bazează pe un substrat factologic suficient se află pe seama pârâtului.

Pârâtul trebuie să aducă probe care ar confirma că relatările sale cu privire la fapte corespund realităţii sau că judecata de valoare se bazează pe un substrat factologic suficient.

A se menționa că, Curtea Europeană a făcut distincție între declaraţiile de fapt şi judecăţile de valoare. Existenţa faptelor poate fi demonstrată, în timp ce adevărul judecăţilor de valoare nu este susceptibil probaţiunii. Cerinţa de a dovedi adevărul unei judecăţi de valoare este imposibil de îndeplinit şi încalcă însăşi libertatea de opinie, care este o parte fundamentală a dreptului garantat de articolul 10 (a se vedea Jerusalem v. Austria, nr. 26958/95, § 42, ECHR 2001-II).

Totuşi, chiar atunci când o declaraţie constituie o judecată de valoare, proporţionalitatea unei ingerinţe poate depinde de faptul dacă există un substrat factologic suficient pentru declaraţia contestată, deoarece chiar şi o judecată de valoare fără nici un substrat factologic care s-o susţină poate fi excesivă (a se vedea De Haes and Gijsels v. Belgium, § 47, Oberschlick v. Austria (nr. 2), hotărâre din 1 iulie 1997, Reports 1997-IV, p. 1276, § 33; Saviţchi c. Moldovei, hotărârea CtEDO din 11 octombrie 2005, § 49).

Autoritățile naționale au o anumită marjă de apreciere în aprecierea necesității unei ingerințe, dar această marjă este supusă supravegherii europene atât în ceea ce privește normele relevante, cât și deciziile care le aplică (a se vedea Schöpfer, pp. 1053-54, § 33).

Astfel, instanţa de judecată reţine că, onoarea persoanei fizice reprezintă aprecierea socială a acesteia din partea societăţii, iar demnitate este autoaprecierea din partea persoanei a calităţilor sale morale.

Afirmaţiile care lezează onoarea, demnitatea sunt acelea care nu corespund realităţii şi discreditează onoarea, demnitatea persoanei în opinia publică sau în opinia unor persoane din punctul de vedere al respectării legilor, principiilor morale ale societăţii.

Astfel, persoana a cărei onoare, demnitate a fost lezată este în drept să recurgă la apărarea lor, să ceară dezminţirea acelor informaţii care îi lezează onoarea, demnitatea, dacă nu corespund realităţii.

Cu referire la judecățile de valoare fără substrat factologic suficient, reieșind din definiția dată de Legea cu privire la exprimare, acestea sunt judecăți de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată.

Instanța reține că, informațiile răspândite de pârât, care nu are calitatea de jurnalist şi ar putea invoca „drepturi nelimitate” în exercitarea libertății de exprimare, nu reprezintă o critică sau judecată de valoare, dar constituie o relatare cu privire la fapte care nu s-au produs și, în esență, nu corespund realității și sunt defăimătoare pentru reclamant, includ în sine acuzații nefondate, inclusiv în comiterea de infracțiuni prevăzute de Codul Penal, pârâtul urmărind ca reclamantul să fie sancționat moral de opinia publică sau unele persoane în particular.

Urmare a celor expuse, instanța reiterează că, în circumstanțele reliefate, precum şi în contextul prevederilor art. 7 din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, cerințele reclamantului urmează a fi admise, cu restabilirea reclamantului în drepturi, având în vedere că, informaţia cumulează următoarele condiţii: a) este falsă; b) este defăimătoare; c) permite identificarea persoanei vizate de informaţie.

La caz, argumentele părţii pârâte nu sunt justificate, în condiţiile în care referitor la sarcina probaţiunii, legea este clară, iar declarațiile făcute denotă fără dubii caracterul defăimător al acestora.

Analizând conținutul declarațiilor făcute în cadrul emisiunii difuzate pe platforma YouTube, instanța reține că afirmațiile formulate de pârâtul Mocanu Sergiu la adresa reclamantului Valeriu Ostalep depășesc limitele libertății de exprimare protejate de art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și întrunesc elementele constitutive ale defăimării în sensul art. 2 și art. 7 din Legea nr. 64/2010 cu privire la libertatea de exprimare.

Instanța subliniază că, potrivit art. 2 din Legea nr. 64/2010, defăimarea reprezintă răspândirea unei informații false care lezează onoarea, demnitatea și/sau reputația profesională a persoanei.

În speță, declarațiile pârâtului au fost făcute public, în cadrul unei emisiuni accesibile unui public larg, îl vizează direct și explicit pe reclamant, acesta fiind nominalizat, conțin

afirmații de natură să afecteze grav percepția socială asupra loialității și integrității profesionale a reclamantului.

Instanța reține că pârâtul nu s-a limitat la exprimarea unor opinii politice generale sau la evaluări critice asupra pozițiilor publice ale reclamantului, ci a formulat afirmații ce implică existența unor activități concrete, precum: faptul că reclamantul ar fi „agent de influență al Federației Ruse", că ar „lucra în interesele altui stat", că ar acționa „după directive" și „după o fișă de post", că ar face parte din structuri organizate („lucrează în celule").

Aceste afirmații nu reprezintă simple judecăți de valoare abstracte, ci conțin imputări de comportament concret, susceptibile de verificare, sugerând existența unor raporturi de subordonare față de un stat străin și desfășurarea unor activități coordonate în interesul acestuia.

Prin natura lor, astfel de afirmații echivalează cu atribuirea unor acțiuni incompatibile cu loialitatea față de statul propriu și sunt de natură să genereze o percepție negativă severă în rândul societății asupra reclamantului, afectându-i reputația profesională și socială.

Chiar și în ipoteza calificării acestora drept judecăți de valoare, instanța reține că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (Jerusalem v. Austria; De Haes and Gijsels v. Belgium), proporționalitatea ingerinței în libertatea de exprimare depinde de existența unui substrat factologic suficient.

Or, în prezenta cauză, pârâtul nu a invocat și nu a prezentat niciun element factual concret care să susțină afirmațiile formulate, acestea fiind exprimate în termeni speculativi („eu cred"), dar conținând imputări grave de fapt.

Prin urmare, declarațiile constituie judecăți de valoare lipsite de substrat factologic suficient, ceea ce, potrivit art. 7 din Legea nr. 64/2010, permite restabilirea drepturilor persoanei lezate.

Instanța reține că libertatea de exprimare, deși constituie unul dintre pilonii fundamentali ai unei societăți democratice, nu este absolută. Conform art. 10 § 2 din Convenție, exercitarea acesteia poate fi supusă restricțiilor necesare pentru protecția reputației altora.

În acest context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant că libertatea de exprimare nu protejează afirmațiile de fapt neprobate care aduc atingere reputației unei persoane.

Atribuirea publică a unor presupuse activități desfășurate în interesul unui stat străin, fără bază factuală demonstrată, depășește limitele criticii admisibile într-o societate democratică și constituie o atingere nejustificată adusă onoarei, demnității și reputației persoanei vizate.

Prin urmare, instanța constată că declarațiile pârâtului permit identificarea reclamantului, au fost răspândite public, au caracter defăimător, nu se bazează pe un substrat factologic suficient, în consecință, acestea întrunesc elementele defăimării în sensul legislației naționale aplicabile.

A se menționa că, orice persoană este în drept să ceară dezmințirea relatărilor defăimătoare cu privire la fapte.

La caz, având în vedere răspândirea informației defăimătoare, urmează a se dispune și dezmințirea relatărilor defăimătoare, iar modalitatea de dezmințire, urmează a fi făcută pornind de la modul răspândirii.

În această ordine de idei, raportând circumstanțele de fapt ale speței la prevederile marjei de apreciere a testului de proporționalitate care necesită o punere în balanță a dreptului la libertatea de exprimare a pârâtului cu dreptul la onoare, demnitate și reputație profesională a reclamantului, instanța consideră că sunt temeiuri de a admite solicitările reclamantului din prezenta acțiune și a constata că pârâtul a răspândit o informație defăimătoare despre reclamant.

În consecință instanța ajunge la concluzia de a constata drept defăimătoare informația care vizează reclamantul Ostalep Valeriu, răspândită de Mocanu Sergiu la 5 iunie 2024, prin intermediul platformei Youtube, pe canalul Bandstage, emisiunea: Sergiu Mocanu - munca de pilot, războiul din 92', Partidul ”Republica Unirii” și Prezidențiala 2024.

Conform art. 26 alin. (1) și (2) din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, orice persoană este în drept să ceară în instanţa de judecată dezminţirea relatărilor false şi defăimătoare cu privire la fapte. În cazul în care instanţa de judecată va stabili că acţiunea cu privire la răspîndirea informaţiei false şi defăimătoare este întemeiată, iar reclamantul solicită publicarea unei dezminţiri, instanţa va dispune dezminţirea relatărilor false şi defăimătoare, indicînd în dispozitivul hotărîrii textul dezminţirii.

Având în vedere că instanța a constatat întemeiată pretenția reclamantului privind constatarea caracterului defăimător al informațiilor răspândite de pârât, instanța reține că, potrivit art. 26 alin. (1) și (2) din Legea nr. 64/2010 cu privire la libertatea de exprimare, orice persoană lezată de răspândirea unor informații false și defăimătoare are dreptul să solicite, prin intermediul instanței de judecată, publicarea unei dezmințiri și aducerea scuzelor de către persoana responsabilă.

În acest context, obligația de dezmințire și aducere a scuzelor constituie o consecință firească și subsecventă constatării caracterului defăimător al declarațiilor.

Prin urmare, admiterea pretenției inițiale de constatare a defăimării implică, în mod necesar, și admiterea cererii reclamantului privind obligarea pârâtului la publicarea unei dezmințiri, precum și la aducerea de scuze publice, pentru a restabili reputația reclamantului și a remedia prejudiciul moral cauzat.

Având în vedere aceste aspecte, instanța conchide că pretențiile reclamantului referitoare la obligarea pârâtului de a dezminți informațiile defăimătoare și de a aduce scuze publice sunt întemeiate și urmează a fi admise integral.

Respectiv, se obligă Sergiu Mocanu să ceară scuze față de reclamantul Ostalep Valeriu și să dezmintă informațiile defăimătoare răspândite prin intermediul înregistrării video difuzate la 5 iunie 2024, pe platforma Youtube, pe canalul Bandstage emisiunea: Sergiu Mocanu - munca de pilot, războiul din 92', Partidul "Republica Unirii” și Prezidențiala 2024, prin următoarele afirmații: „*Profilul lui (face referință la subsemnatul Valeriu Oslalep) este rus. El este rus ca mentalitate. Plus eu cred că Ostalep este agent de influență a Federaliei Ruse. Eu cred că el este membru marcant a ceea ce numim noi coloana a cincea. El are directive, el are o linie pe care merge. Ostalep acționează după o fișă de post. Omul știe exact ce are de făcut, știe exact cum sa-i bleasc㠄 la creier pe moldoveni. Îl cunosc pe cel care i-a fost patronul lui, care a ajuns Ministrul apărării, Ambasador în Polonia, a fost sub acoperire. Deci oamenii ăștia, lucrează în celule, ei lucrează în interesele altui stat. Omul ăsta (se referă la subsemnatul Valeriu Ostalep) nu lucrează pentru Republica Moldova. Profilul de oameni cum este Ostalep lucrau pentru Uniunea Sovietică, Ostalep se pretează la profilul Interfrontului, ei au reușit să facă o contrarevoluție, cu ofițeri FSB, care au stat la Ambasada Rusiei, și au dat ordine cum să fie scris în Constituția RM. Eu cred că rușii din Moldova, alții decât cei cu fișa de post, ca Ostalep, se vor integra mai ușor*”.

În aceeași ordine de idei, se obligă Sergiu Mocanu să dezmintă această informație cu publicarea în aceeași modalitate și cu aceleași mijloace prin care au fost răspândite și cu prezentarea scuzelor de rigoare în adresa lui Ostalep Valeriu în cadrul unui video aparte pe canalul Bandstage, fie prin înregistrarea unui video separate pe pagina proprie din Youtube.

Cu privire la cerința reclamantului privind încasarea prejudiciului moral din contul pârâtului, instanța reține următoarele.

Conform art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/2010 cu privire la libertatea de exprimare, instanţa de judecată va acorda o compensaţie de natură să aducă satisfacţie persoanei lezate. La stabilirea cuantumului compensaţiei pentru prejudiciul moral, acordată persoanei fizice, instanţa de judecată va lua în consideraţie caracterul şi gravitatea suferinţelor fizice şi psihice cauzate reclamantului, caracterul informaţiei răspîndite, gradul de răspîndire a informaţiei, personalitatea reclamantului, reputaţia pîrîtului, gradul de vinovăţie a pîrîtului, consecinţele răspîndirii informaţiei defăimătoare, starea materială a reclamantului şi cea a pîrîtului, publicarea rectificării, dezminţirii sau acordarea dreptului la replică pînă la depunerea cererii de chemare în judecată şi alte circumstanţe importante pentru examinarea cauzei.

Potrivit art. 19 alin. (3) Cod Civil, se consideră prejudiciu nepatrimonial (prejudiciu moral) suferințele fizice și psihice, precum și diminuarea calității vieții. În cazul vătămării sănătății, prejudiciul nepatrimonial cuprinde, de asemenea, pierderea sau diminuarea unei capacități a corpului uman (prejudiciu biologic).

În acord cu art. 1998 alin. (1) Cod Civil, cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune.

În corespundere cu art. 2036 alin. (1) și (2) Cod Civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial.

Potrivit art. 2037 Cod Civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luînd în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrîngerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate. La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

Analizând circumstanțele speței, în raport cu constatările făcute, instanța reține că suma solicitată de reclamant, respectiv 50.000 (cinizeci mii) lei, pentru prejudiciul moral, este exagerată și nu corespunde circumstanțelor cauzei, gravității faptei pârâtului sau efectului real al acesteia asupra reputației și stării morale a reclamantului.

În contextul în care cerințele privind obligarea pârâtului la dezmințirea informației defăimătoare și aducerea scuzelor publice au fost admise, instanța apreciază că aceste măsuri, pe lângă valoarea simbolică a despăgubirii, contribuie la restabilirea imaginii reclamantului și la diminuarea prejudiciului moral suferit.

Prin urmare, instanța consideră rezonabilă suma de 5.000 (cinci mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral, ca fiind suficientă pentru a compensa parțial suferințele reclamantului, ținând cont de natura faptei, gravitatea acesteia, gradul de răspândire a informației defăimătoare și consecințele asupra reputației reclamantului.

În același timp, restul cererii privind încasarea prejudiciului moral urmează a fi respins, ca neîntemeiată, pentru că depășește în mod nejustificat impactul real al prejudiciului moral și circumstanțele speței.

***Totodată, instanța de judecată va admite solicitarea reclamantului privind compensarea cheltuielilor de judecată, proporțional cerințelor admise.***

Potrivit prevederilor art. 82 Cod de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat şi din cheltuielile de judecată.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pîrîtului – proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.

Ca urmare a faptului că Ostalep Valeriu are câștig de cauză în acțiunea dată, acestuia urmează să-i fie compensate din contul pârâtului Mocanu Sergiu cheltuielile de judecată suportate în legătură cu examinarea cauzei.

Ținând cont că la depunerea cererii de chemare în judecată reclamantul Ostalep Valeriu a achitat taxa de stat și taxa de timbru, instanța consideră necesar de a pune în sarcina pârâtului Mocanu Sergiu compensarea acestora.

Astfel, instanța dispune încasarea de la Sergiu Mocanu în beneficiul lui Ostalep Valeriu suma de 150 (una sută cincizeci,00) lei cu titlu de taxă de stat (proporțional pretențiilor admise) și suma de 200 lei cu titlu de taxă de timbru, achitate de reclamant la depunerea acțiunii. În rest, cerințele reclamantului urmând a fi respinse.

În conformitate cu art. art. 236, 238-241 Cod de procedură civilă al RM, instanţa de judecată –

***H O T Ă R Ă Ş T E:***

Se admite cererea de chemare în judecată depusă de Ostalep Valeriu împotriva lui Mocanu Sergiu cu privire la dezmințirea informației defăimătoare, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată, parțial.

Se constată drept defăimătoare informația care vizează reclamantul Ostalep Valeriu, răspândite de Mocanu Sergiu la 5 iunie 2024, prin intermediul platformei Youtube, pe canalul Bandstage, emisiunea: Sergiu Mocanu - munca de pilot, războiul din 92', Partidul ”Republica Unirii” și Prezidențiala 2024.

Se obligă Sergiu Mocanu să ceară scuze față de reclamantul Ostalep Valeriu și să dezmintă informațiile defăimătoare răspândite prin intermediul înregistrării video difuzate la 5 iunie 2024, pe platforma Youtube, pe canalul Bandstage emisiunea: Sergiu Mocanu - munca de pilot, războiul din 92', Partidul "Republica Unirii” și Prezidențiala 2024, prin următoarele afirmații: „*Profilul lui (face referință la subsemnatul Valeriu Oslalep) este rus. El este rus ca mentalitate. Plus eu cred că Ostalep este agent de influență a Federaliei Ruse. Eu cred că el este membru marcant a ceea ce numim noi coloana a cincea. El are directive, el are o linie pe care merge. Ostalep acționează după o fișă de post. Omul știe exact ce are de făcut, știe exact cum sa-i bleasca la creier pe moldoveni. Îl cunosc pe cel care i-a fost patronul lui, care a ajuns Ministrul apărării, Ambasador în Polonia, a fost sub acoperire. Deci oamenii ăștia, lucrează în celule, ei lucrează în interesele altui stat. Omul ăsta (se referă la subsemnatul Valeriu Ostalep) nu lucrează pentru Republica Moldova. Profilul de oameni cum este Ostalep lucrau pentru*

*Uniunea Sovietică, Ostalep se pretează la profilul Interfrontului, ei au reuşit să facă o contrarevoluție, cu ofițeri FSB, care au stat la Ambasada Rusiei, şi au dat ordine cum să fie scris în Constituția RM. Eu cred că rușii din Moldova, alții decât cei cu fișa de post, ca Ostalep, se vor integra mai ușor*".

Se obligă Sergiu Mocanu să dezmintă această informație cu publicarea în aceeași modalitate și cu aceleași mijloace prin care au fost răspândite și cu prezentarea scuzelor de rigoare în adresa lui Ostalep Valeriu în cadrul unui video aparte pe canalul Bandstage, fie prin înregistrarea unui video separate pe pagina proprie din Youtube.

Se încasează de la Sergiu Mocanu în beneficiul lui Ostalep Valeriu suma de 5000 (cinci mii,00) lei cu titlu de prejudiciul moral, suma de 150 (una sută cincizeci,00) lei cu titlu taxa de stat, suma de 200 (două sute,00) li cu titlu de taxa de timbru.

În rest, cererea de chemare în judecată depusă de Ostalep Valeriu împotriva lui Mocanu Sergiu cu privire la dezmințirea informației defăimătoare, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată, se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea cu drept de atac în ordine de apel în Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile, de la momentul pronunţării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

***Preşedintele şedinţei,***
***Judecător*** ***Olga Boțan***

***Copia corespunde originalului,***
***Judecător*** ***Olga Boțan***